

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

SALA SISENA

1. [Sentència assumpte C-584/2023](#) de 10 d'abril de 2025, de la Sala Sisena del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, aplicació progressiva d'**igualtat de tracte entre homes i dones en matèria de Seguretat Social**.

L'objecte del litigi és la petició d'una qüestió prejudicial plantejada, d'acord amb l'article 267 del TFUE, pel Jutjat Social de Barcelona, mitjançant Interlocutòria de 18 de setembre de 2023, rebut pel TJUE el 21 de setembre de 2023.

La petició de la qüestió prejudicial té per objecte la interpretació de l'article 8 del TFUE, dels articles 21 i 23 de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea, de l'article 4 de la Directiva 79/7/CEE del Consell, de 19 de desembre de 1978, relativa a l'aplicació progressiva d'igualtat de tracte entre homes i dones en matèria de seguretat social i de l'article 5 de la Directiva 2006/54 CE del Parlament Europeu i del Consell, de 5 de juliol de 2006, relativa a l'aplicació del principi d'igualtat d'oportunitats i igualtat de tracte entre homes i dones en assumptes d'ocupació.

Aquesta petició va ser presentada en el context de dos litigis, el primer entre Asepeyo, d'una banda, i la Tresoreria General de la Seguretat Social, l'Institut Nacional de la Seguretat Social, KT i la mercantil Alcampo SA (successora de Supermercados Sabeco SA), d'altra banda; i, el segon entre KT, d'una banda, i la Tresoreria General de la Seguretat Social, l'Institut Nacional de la Seguretat Social, Asepeyo i Alcampo SA, de l'altra, en relació amb la fixació de la base reguladora de la pensió d'incapacitat total abonada a KT com a conseqüència d'un accident de treball mentre gaudia d'una reducció de jornada.

El TJUE resol la qüestió prejudicial plantejada en relació amb l'aplicació progressiva d'igualtat de tracte entre homes i dones en el sentit que d'acord amb l'article 4.1 de la Directiva 79/7/CEE del Consell, de 19 de desembre de 1978, relativa a l'aplicació del principi d'igualtat d'oportunitats i igualtat de tracte entre homes i dones en assumptes d'ocupació i ocupació, és ajustat al dret de la UE i ha d'interpretar-se en el sentit que no se oposa a la normativa nacional que estableix que la prestació de la pensió d'incapacitat permanent derivada d'un accident de treball es calculi sobre la base del salari efectivament percebut pel treballador en la data de l'accident

Àrea de Presidència
Secretaria General

laboral, fins i tot en el cas que un treballador, en aquella data, gaudeixi d'una reducció de jornada per tenir cura d'un menor, en una situació en què el grup de treballadors que s'acullen a aquesta mesura estigui constituït en la seva gran majoria per dones.

Així mateix, afirma que només quan l'òrgan jurisdiccional disposi de dades que permetin acreditar que la normativa nacional perjudica especialment les treballadores, sorgiria el deure de comprovar si la normativa nacional persegueix un objectiu legítim i si és necessària i proporcionada a aquest objectiu.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

SALA SEGONA

2. [Sentència](#) de 28 d'abril de 2025, de la Sala Segona del Tribunal Constitucional, per la qual es desestima el recurs d'empara interposat per A.T. regidora i portaveu de la coalició electoral «Somos Oviedo» per unes declaracions realitzades contra l'anterior alcalde d'Oviedo durant el període electoral de les eleccions locals de maig de 2019, declarant que encara que **els representants polítics, autoritats i càrrecs públics tinguin l'obligació de suportar un nivell més intens de crítiques i escrutini públic, això no comporta que qualsevol imputació que afecti la seva reputació pugui ser emparada pel dret a la llibertat d'expressió.**

La sentència per la qual es desestima per unanimitat el recurs d'empara interposat per la regidora i portaveu de la coalició electoral «Somos Oviedo» en les eleccions municipals de 26 de maig de 2019, contra la sentència dictada pel Jutjat de Primera Instància núm. 5 d'Oviedo per la qual es va declarar que la recurrent en empara, Sra. A.T. havia vulnerat el dret a l'honor del Sr. A.I. que havia estat alcalde de l'Ajuntament d'Oviedo, en el període comprès entre 2012 i 2015 i regidor i portaveu del grup municipal Popular fins a les eleccions municipals de 29 de maig de 2019.

Els antecedents del recurs són els següents:

- La recurrent, Sra. A.T., regidora i portaveu de la coalició electoral «Somos Oviedo», l'últim dia de la campanya electoral de les eleccions municipals de 26 de maig de 2019 va realitzar una sèrie de declaracions i manifestacions durant la celebració d'un debat electoral, i un *tuit* difós a través del seu compte a la xarxa social Twitter aquell mateix dia.

Tant en les manifestacions realitzades durant el debat electoral, com en el *tuit* publicat, tots dos l'últim dia de la campanya electoral, imputava al Sr. A.I. fets

Àrea de Presidència
Secretaria General

socialment reprovables, fins i tot constitutius de delictes, que suposadament havien tingut lloc diversos anys enrere, quan era alcalde de l'Ajuntament d'Oviedo, segons notícies publicades en algun mitjà de comunicació.

- Contra aquestes manifestacions i el *tuit* publicat, el Sr. A.I. va interposar una demanda per la via civil, en considerar que s'havia vulnerat el seu dret a l'honor protegit constitucionalment (article 18 de la CE), que es va substanciar al Jutjat de Primera Instància núm. 5 d'Oviedo.
- El Jutjat de Primera Instància va estimar parcialment la demanda en sentència de 5 de març de 2021, declarant vulnerat el dret a l'honor del demandant i condemnant la demandada a esborrar el *tuit*, a publicar i difondre la decisió de la sentència i a l'abonament de 15.000 euros en concepte d'indemnització pels danys causats al dret a l'honor del demandant.
- Contra aquesta sentència es va interposar recurs d'apel·lació davant l'Audiència Provincial d'Oviedo que, mitjançant sentència de 23 de juliol de 2021, va desestimar el recurs confirmant la sentència d'instància.
- Contra la sentència d'apel·lació, es va interposar recurs d'empara davant el Tribunal Suprem al·legant com a únic motiu la vulneració del dret a la llibertat d'expressió, amb infracció de l'article 20.1.a) de la CE i de la jurisprudència del Tribunal Constitucional, del Tribunal Suprem i del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

La Sala Primera del TS igualment va desestimar el recurs d'empara, mitjançant sentència 22 de maig de 2023, confirmant les sentències d'instància i d'apel·lació i utilitzant els mateixos arguments jurídics, recordant la doctrina més recent sobre la prevalença del dret a la llibertat d'expressió i informació però sense ser un dret absolut, existint casos en què, en atenció a les circumstàncies concurrents, el nucli tuïtiu del dret a l'honor ha de prevaldre, com passa en aquest cas.

- Contra la sentència del TS de 22 de maig de 2023 es va interposar recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional, que va ser admès a tràmit.

La Sala Segona del TC, en sentència de 28 d'abril de 2025, va dictar sentència desestimant el recurs d'empara.

La part recurrent va al·legar la vulneració del seu dret a la llibertat d'expressió (article 20.1.a) de la CE), argumentant que les manifestacions controvertides, basades en informacions publicades fa més de quatre anys en diversos mitjans de comunicació, es van realitzar en el marc de la contesa política, durant una campanya electoral, i

no amb l'ànim d'ofendre, sinó de comparar, en aquest context electoral, l'actuació de qui anteriorment havia estat alcalde per un partit polític oponent amb la gestió de govern realitzada per la coalició electoral «Somos Oviedo», que, a diferència del Sr. A.I., es presentava a les eleccions municipals del 26 de maig de 2019.

La sentència de la Sala Segona del TC, després d'exposar la consolidada doctrina constitucional sobre el contingut del dret a la llibertat d'expressió i els seus límits, entre els quals es troba el dret a l'honor, conclou que l'aplicació d'aquesta doctrina al cas actual condueix a la desestimació del recurs d'empara d'acord amb els arguments jurídics següents:

- Que les manifestacions realitzades, tant durant el debat electoral com en el *tuit* publicat, no s'ajusten al que s'havia publicat als mitjans de comunicació quatre anys enrere.
- Que aquestes manifestacions, de to pejoratiu per al Sr. A.I. i lesives a la seva reputació, van ser innecessàries i desproporcionades per complir amb el que es pretenia, comparar dues formes diferents de fer política.
- Que en emetre's el debat i publicar-se el *tuit* l'últim dia de campanya electoral no va tenir temps de defensar-se ni de respondre a les invectives públiques de la recurrent.
- Aquestes manifestacions van ser dirigides a una persona que, si bé havia estat en la primera línia de la política ocupant el càrrec d'alcalde, és cert que ja havia abandonat el primer pla de l'activitat política; i prova d'això és que no es va presentar a les eleccions municipals de 26 de maig de 2019.

Per tot això, el TC conclou que, encara que els representants polítics, autoritats i càrrecs públics tinguin l'obligació de suportar un nivell més intens de crítiques i de l'escrutini públic, això no pot comportar que qualsevol imputació que afecti la seva reputació, pugui ser emparada en la llibertat d'expressió, màxim quan, com passa en aquest cas, ha abandonat la primera línia de la política.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 390/2025](#), de 3 d'abril, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència relatiu als **contractes dels serveis d'arquitectura i**

els criteris de valoració en els supòsits de licitació pel procediment obert simplificat.

La Secció 3a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant aquesta sentència, estima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la representació processal del Consejo Andaluz de los Colegios Oficiales de Arquitectos d'Andalusia contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que casa i anul·la, estimant parcialment el recurs d'apel·lació contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu i el recurs contra la licitació pública efectuada per a la contractació mitjançant el procediment simplificat, declarant nul·la la clàusula desena del plec de clàusules administratives particulars referida als criteris d'adjudicació per no respectar el llindar mínim de valoració dels criteris relacionats amb la qualitat imposat en l'article 154.4, paràgraf segon, de la Llei de contractes del sector públic.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal del Consejo Andaluz de los Colegios Oficiales de Arquitectos d'Andalusia va interposar recurs contenciós administratiu contra la licitació pública, convocada per l'Ajuntament d'Algeciras (Cadis) per a l'adjudicació pel procediment obert simplificat del contracte de servei per a la redacció del projecte i la direcció facultativa de les obres d'implantació del Centre d'Interpretació Paco de Lucia en l'edifici municipal sito al carrer Ruiz Zorrilla núm. 3 d'Algeciras.
- L'esmentat recurs contenciós administratiu va ser admès a tràmit i substanciat pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 d'Algeciras, el qual, mitjançant sentència de 27 d'abril de 2021, va desestimar íntegrament el recurs contenciós administratiu i va declarar ajustada a dret la licitació pública recorreguda, ja que va considerar que en aquest cas la licitació va seguir el procediment obert simplificat, regulat a l'article 159 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, que resultava d'aplicació preferent atenent el criteri interpretatiu de l'especialitat i permetia que aquells criteris fossin avaluats amb judicis de valor fins al 45%, com així es va fer.
- Contra aquesta sentència, la representació processal del Consejo Andaluz de los Colegios Oficiales de Arquitectos d'Andalusia va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Tercera del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia que, mitjançant sentència d'11 de febrer 2022, va desestimar el recurs d'apel·lació afegint a la decisió que «En aquest procediment simplificat també se salvaguarden els criteris de qualitat, tot i que adequant-los a la seva àgil tramitació, de manera que no pot ser superior al 45% de total quan la licitació tingui per objecte prestacions de caràcter intel·lectual, com enginyeria o

arquitectura» i que «la valoració de qualitat implica expressar un judici de valor, per la qual cosa entén que no té raó la part recurrent quan afirma que la sentència objecte de recurs basa la seva fonamentació en una errònia interpretació de l'article 159.1.b) de la LCSP, en interpretar que els judicis de valor regeixen en substitució dels criteris de qualitat, quan els judicis de valor no són més que una forma d'interpretar els criteris de qualitat».

- Contra la sentència dictada per la Sala Tercera del TSJ d'Andalusia, la representació processal del Consejo Andaluz de los Colegios Oficiales de Arquitectos d'Andalusia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Sala Tercera del Tribunal Suprem, per interlocutòria de 6 de maig de 2022, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Precisar que la qüestió que presenta l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si els criteris d'adjudicació relacionats amb la qualitat equivalen o comprenen els vinculats a la realització d'un judici de valor i, en detall, quin és l'abast en termes percentuals que poden assolir com a màxim els criteris relacionats amb la qualitat en l'àmbit d'un procediment obert simplificat dels contractes que contenen prestacions de caràcter intel·lectual, com són els serveis d'arquitectura.
 - Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació els articles 145.4 i 159.1 de la LCSP.
- La Secció 2 de la Sala Tercera del TS, mitjançant sentència de 3 d'abril de 2025, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i afirma que:
 - Els criteris d'adjudicació dels contractes relacionats amb la qualitat poden ser valorats de forma automàtica, mitjançant judici de valor o combinant ambdues modalitats.
 - En els contractes que tinguin per objecte prestacions de caràcter intel·lectual, com els de serveis d'arquitectura i enginyeria, la valoració ha de representar com a mínim el 51% de la puntuació total, i aquest criteri també s'ha de respectar en els procediments oberts simplificats d'adjudicació.

- Per utilitzar-se aquest procediment obert simplificat, a més del requisit qualitatiu, cal que l'avaluació mitjançant judicis de valor dels criteris relacionats amb la qualitat –o d'un altre criteri de caràcter qualitatiu– no superi el 45% de la puntuació final.

Conclou que en els procediments oberts simplificats de contractació que tinguin per objecte la prestació de serveis de caràcter intel·lectual, com els d'enginyeria o arquitectura, s'ha de respectar el llindar mínim de valoració dels criteris relacionats amb la qualitat establerts a l'article 145.4, paràgraf segon, de la LCSP.

4. [Sentència 436/2025](#), de 10 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb les **borses de treball o llistes de personal interí**.

La Secció 4a de la Sala Tercera del TS, en aquesta sentència, resol el recurs d'interès i l'objecte del qual és confirmar, matisar, precisar o revisar la jurisprudència existent en relació amb la qüestió plantejada referent a si el sistema de llistes del personal interí per a nomenaments temporals limitats (en aquest cas personal docent no universitari) constitueix –o no– una mesura legal equivalent, des de la perspectiva de la jurisprudència comunitària, que permeti prevenir i sancionar els abusos de la temporalitat en aquests casos o, bé, resulta conforme a dret que la relació jurídica mantinguda en aquest règim d'interinitat es prolongui en el temps fins que la plaça sigui ocupada per funcionari de carrera o sigui objecte d'amortització.

La qüestió que planteja interès cassacional objectiu és determinar si el sistema de llistes de personal interí o borses de treball de personal interí és ajustat a dret i conforme a la jurisprudència comunitària malgrat la temporalitat d'aquests nomenaments o si, per contra, suposa un abús de la temporalitat.

Per resoldre aquesta qüestió es fixa com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 10.1 del text refós de la Llei de l'Estatut bàsic de l'empleat públic, aprovat per Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre i la clàusula 5a de l'Acord marc subscrit per la CES, la UNICE i la CEEP sobre el treball de durada determinada i recollida a la Directiva europea 1999/70/CE del Consell, de 28 de juny de 1999.

La sentència recorda que la relació d'ocupació temporal sota la figura del personal interí és ajustada a dret ja que està expressament regulada a l'article 10.1 del TRLEBEP, que preveu aquesta modalitat de relació estatutària en el sistema d'ocupació pública. Per la qual cosa és evident que les borses o llistes del personal interí són totalment legals i que, a més, pel fet que un funcionari interí hagi estat

inclòs en aquestes llistes, fins i tot per anys, no per això es produeix un abús de la temporalitat.

La sentència conclou que les borses o llistes del personal interí com a sistema de nomenament temporal limitat són ajustades a dret i que, per tant, a l'hora de prevenir o sancionar l'abús de la temporalitat, la qual cosa és censurable no és la creació de les borses o llistes de personal interí, sinó que cal indagar l'incompliment dels pressupostos fàctics que legitimen la figura del personal interí. És a dir, que ho és censurable és que aquestes llistes o bosses conformin, de fet, una espècie de cossos o escales paral·leles i això es produeix en el cas que el que hagués de ser una relació d'ocupació temporal i extraordinària, acabés sent una ocupació indefinida, a base d'encadenar crides, bé per no amortitzar la plaça, o bé per no proveir-la amb un funcionari de carrera, o per desenvolupar tasques que, per respondre a necessitats permanents, hauria de ser creada com a plaça en la relació de llocs de treball o instrument equivalent i ser proveïda de manera ordinària.

5. [Sentència 449/2025](#), de 10 d'abril, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu relatiu a la **fixació del termini per al còmput en cas d'inactivitat de l'Administració en els supòsits de reclamacions de quantitats derivades de contractes administratius**.

La Sala Tercera del TS resol el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en referència a la qüestió plantejada sobre quin ha de ser el termini perquè neixi la inactivitat administrativa en relació amb les reclamacions de quantitats econòmiques d'abonament de la quantitat principal i / o dels interessos de demora derivats de contractes administratius.

La qüestió que presenta interès cassacional objectiu és determinar si el termini per acudir a la via contenciosa administrativa en cas de reclamacions de quantitats, tant de la principal com dels interessos de demora, derivades d'un contracte administratiu és el termini dels tres mesos establert a l'article 29.1 de la Llei 29/ 1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa o el termini d'un mes fixat en l'article 217 del Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de contractes del sector públic (actualment l'article 190 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic).

La sentència conclou que en cas de reclamacions econòmiques, tant per la quantitat principal com pels interessos de demora, derivades de contractes administratius, el termini per interposar recurs contenciós administratiu en els supòsits d'inactivitat de l'Administració contractant és d'un mes fixat a l'article 217 del Reial decret legislatiu 3/2011, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de contractes del sector públic (actualment l'article 190 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector

públic) i no el termini de tres mesos establert a l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

En aquest sentit, la Sala considera que procedeix l'aplicació preferent de la Llei especial de contractes del sector públic sobre la Llei general reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa pel que fa al termini per presentar recurs contenciós administratiu contra la inactivitat de l'Administració en cas de reclamacions de quantitats derivades de contracte administratiu, ja que regeix, en aquest cas, el principi general que llei especial prima sobre llei general.

6. [Sentència 451/2025](#), de 10 d'abril, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb el **llindar econòmic per a l'admissió a tràmit del recurs d'apel·lació en casos de reclamacions de factures a l'Administració per operacions comercials de lliurament de béns i presentacions de serveis que siguin de la mateixa naturalesa i deguts a una causa única**.

La Secció 3a de la Sala Tercera del TS va declarar haver-hi lloc al recurs de cassació interposat per la representació processal de la Diputació Provincial d'Ourense contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, que casa, retrotraient les actuacions perquè resolgui els recursos d'apel·lació que va rebutjar ja que no s'han d'inadmetre per raó de la quantia econòmica (30.000 euros) en els supòsits de reclamacions de factures a l'Administració per operacions comercials quan es tracti de lliurament de béns o prestacions de serveis de la mateixa naturalesa i deguts a una causa única.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Sr. Manuel va reclamar a la Diputació Provincial d'Ourense diverses factures econòmiques, totes de quantia inferior a 30.000 euros per les prestacions de serveis de la mateixa naturalesa i que derivaven d'una causa única, sol·licitud que va ser desestimada.
- Contra la desestimació de les reclamacions econòmiques, la representació processal del Sr. Manuel va interposar recurs contenciós administratiu que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 d'Ourense, el qual, mitjançant sentència de 14 de gener de 2021, ho va estimar parcialment.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Diputació d'Ourense va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia, la qual, mitjançant

Àrea de Presidència
Secretaria General

sentència de 9 de juliol de 2021, va rebutjar el recurs d'apel·lació per raó de la quantia i va declarar la conformitat a dret de la resolució recorreguda, objecte del recurs contenciós administratiu, confirmant-la.

- Contra la sentència de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia de 9 de juliol de 2021, la representació processal de la Diputació d'Ourense va interposar recurs de cassació.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 26 de gener de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Determinar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és si, als efectes de la inadmissibilitat del recurs d'apel·lació per raó de la quantia, procedeix –o no– deduir de la quantia del total de la factura la retenció tributària i per la garantia del correcte compliment del contracte, així com els interessos meritats i vençuts.
 - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació els articles 41.1 i 3, 42.1 i 81.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

En relació amb l'objecte del recurs, el TS assenyala que la raó de la inadmissió del recurs d'apel·lació per part de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Galícia va ser que cap de les factures reclamades superava el límit dels 30.000 euros exigits per a l'admissió a tràmit dels recursos d'apel·lació, doncs la de major quantia era de 29.547 euros.

El recurs de cassació es basa en la infracció dels articles 41.1 i 3, 42.1 i 81.1 de la LRJCA, ja que als efectes de determinació de la quantia que permeti l'accés al recurs d'apel·lació, en relació amb els processos referits a la reclamació de pagament d'una factura a l'Administració, no s'ha de minorar amb les quanties derivades de l'obligació de l'Administració de fer retencions tributàries practicades a l'empara de l'article 99 de la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'impost de la renda de les persones físiques i de modificació parcial de les lleis sobre l'impost de societats, sobre renda dels no residents i sobre el patrimoni.

Aquesta sentència conclou que a l'efecte de determinar l'admissibilitat del recurs d'apel·lació per raó de la quantia, l'article 81 de la LJCA en relació amb el que

disposen els articles 41 i 42 del mateix text legal s'ha d'interpretar, a la llum del que disposa l'article 2.8 de la Directiva europea 2011/7/UE del Parlament Europeu i del Consell de 16 de febrer de 2011, per la qual s'estableixen mesures de lluita contra la morositat en les operacions comercials, en el sentit que quan l'objecte del recurs contenciós administratiu resol't per la sentència apel·lada versí sobre reclamacions de preu per operacions comercials consistents en el lliurament de béns o prestacions de serveis a una Administració pública que siguin de la mateixa naturalesa i que derivin d'una causa única, de manera que es tracti d'una relació continuada, aquestes han de ser contemplades de manera conjunta i unitària, sense desagregar-se, i, en conseqüència, s'ha de tenir en compte el valor econòmic total de les factures endeutades, incloent-hi l'import principal, els interessos de demora, impostos, taxes, drets o costos reclamats.

Per tant, en la seva decisió, declara: d'una banda, haver-hi lloc al recurs de cassació i, d'altra banda, retrotraure les actuacions processals per tal que la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Galícia resolgui els recursos d'apel·lació.

7. [Sentència 464/2025](#), de 22 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, de 2025. Recurs d'interès cassacional en relació amb la **revisió d'ofici en cas de cosa jutjada**.

La Secció 4a de la Sala Tercera del TS estima el recurs de cassació i anul·la la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Múrcia que, revocant la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 4 de Múrcia, va inadmetre el recurs d'apel·lació en entendre que operava la figura de cosa jutjada sobre un acte administratiu presumptament confirmat mitjançant sentència judicial.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La Sra. Virtudes va presentar reclamació administrativa el 15 de febrer de 2017 davant el Servei Murcià de Salut de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia, en la qual va sol·licitar que es declarés el seu dret al reconeixement, a tots els efectes econòmics i administratius, de l'exercici de la prefectura de la Secció d'Endocrinologia de l'Hospital General Universitari Reina Sofia de Múrcia des del 5 de juliol de 2007 fins a l'11 d'octubre de 2016.
- Aquesta resolució no va ser expressament resolta, així com tampoc es va resoldre expressament el recurs d'alçada, amb la qual cosa va entrar en joc la figura del silenci administratiu positiu.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La representació processal del Servei Murcià de Salut de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia va interposar recurs contenciós administratiu, que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 4 de Múrcia, el qual, en data 26 de març de 2021, va dictar sentència estimant el recurs.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Sra. Virtudes va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Múrcia.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Múrcia, mitjançant sentència de 27 d'abril de 2022, va estimar el recurs d'apel·lació, declarant la nul·litat de la resolució presumpta del Servei Murcià de Salut de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia, reconeixent el seu dret al desenvolupament del lloc de treball de la prefectura de la Secció d'Endocrinologia de l'esmentat Hospital, així com els drets econòmics deixats de percebre entre el 5 de juliol de 2007 fins a l'11 d'octubre de 2016.
- Contra la sentència del TSJ de Múrcia, la representació processal del Servei Murcià de Salut de la Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció 1 de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria de 18 d'octubre de 2023, va acordar:
 - Declarar el recurs d'interès cassacional.
 - Acordar que la qüestió que planteja l'interès cassacional és determinar «si l'Administració pot impugnar davant l'ordre de la jurisdicció contenciosa administrativa, prèvia declaració de lesivitat, un acte presumpte confirmat per sentència ferma en aquells casos en què aquesta resolució judicial s'hagi limitat a constatar l'operativitat del silenci administratiu positiu sense analitzar la qüestió de fons».
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 24.2 i 24.4 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques en relació amb l'article 69.d) de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa i amb l'article 222 de la Llei d'enjudiciament civil.

La sentència, reiterant la doctrina establerta en la STS 143/2023, de 7 de febrer, conclou que és possible acudir a la revisió d'ofici per declarar la nul·litat de ple dret d'una autorització administrativa obtinguda mitjançant un acte presumpte confirmat

per sentència ferma, quan aquesta sentència s'hagi limitat a constatar l'operativitat del silenci administratiu positiu però sense entrar en la qüestió de fons; és a dir, sense entrar a valorar les possibles il·legalitats de fons de l'autorització administrativa obtinguda per silenci administratiu positiu. Així mateix, fixa, a aquests efectes, l'abast i l'extensió de l'efecte vinculant positiu de la cosa jutjada material.

8. [Sentència 477/2025](#), de 24 d'abril, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb **modificacions d'ordenances fiscals locals reguladores de les taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local per instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs en sòl, subsol i vol municipal**.

La Secció 2a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'obligada tributària, la mercantil Red Eléctrica de España S.A.U., contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en data 8 de juny de 2023, que va desestimar el recurs contenciós administratiu contra l'acord del Ple de l'Ajuntament de Arroyomolinos (Madrid), pel qual es va acordar la modificació definitiva de l'Ordenança fiscal local reguladora de la taxa per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local per instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, constituïda sobre el sòl, subsol o vol municipal, confirmant l'acord plenari de l'esmentat Ajuntament.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- El Ple de l'Ajuntament de Arroyomolinos (Madrid) va acordar l'aprovació definitiva de l'Ordenança fiscal reguladora de la taxa per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, en sòl, vol i subsol municipal.
- Davant aquest acord, la representació processal de la mercantil Red Eléctrica de España S.A.U va interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va ser desestimat per sentència de 8 de juny de 2023.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de Red Eléctrica de España S.A.U. va interposar recurs de cassació davant la Sala Tercera del Tribunal Suprem.
- La Secció 1a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 10 de juliol de 2024, va acordar:

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional per a la formació de la jurisprudència és:
 - Determinar si, en els supòsits de modificacions d'ordenances fiscals reguladora de la taxa per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, en les quals s'exclou la tributació de la utilització privativa i s'estableix la tributació de l'aprofitament especial en funció de la intensitat de l'ús, modificant el sistema de quantificació de la taxa, és necessari –o no– un nou acord d'imposició i establiment d'aquest tribut local.
 - Aclarir si un Ajuntament que, en ús de l'autonomia local, estableix o modifica una ordenança fiscal reguladora de la taxa abans referida, excloent de tributació la utilització privativa del domini públic local, pot, alhora, catalogar instal·lacions com ara caixes d'amarratge, línies subterrànies, torres metàl·liques, suports, transformadors, dipòsits i altres elements similars com aprofitaments especials d'especial intensitat, i determinar la base imposable de la taxa d'acord amb el que preveu l'article 64.1.a) de la Llei 25/1998, de 23 de juliol, prenent com a paràmetre «el valor dels terrenys i, si s'escau, el valor de les instal·lacions ocupades», en lloc de prendre com a referència «la utilitat que reporti l'aprofitament» al qual es refereix l'apartat b) del mateix precepte i, fixar un tipus de gravamen del 5% per als supòsits d'aprofitament especial de gran intensitat.
 - Precisar si, les ordenances fiscals reguladores d'aquest tipus de taxes poden fixar un tipus de gravamen del 2,5% per als supòsits d'aprofitament especial de menor intensitat, justificant en les normes tècniques de valoració i el quadre marc de valors del sòl i de les construccions per determinar el valor cadastral dels béns immobles de naturalesa urbana en relació amb les mitgeries, balcons, terrasses i porxos.
- Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 64.1.a) i article 64.1.b) de la Llei 25/1998, de 23 de juliol, de modificació del règim legislatiu de les taxes estatals i locals i de reordenació de les prestacions patrimonials de caràcter públic, en relació amb els articles 24 i 25 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat per Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març.

La sentència, que desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, conclou:

- Que un ajuntament, en ús de l'autonomia local, sí que pot establir en les ordenances fiscals reguladores de la taxa per aprofitament especial del domini públic local per instal·lacions d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs en els supòsits d'aprofitament especial, i, a aquest efecte, recull diverses sentències de la Sala Tercera del Tribunal Suprem.
 - Que els ajuntaments poden establir com a base imposable de la taxa, determinant el valor que tindria en el mercat –ja que l'ajuntament té un ampli marge de discrecionalitat– la utilitat derivada d'aquest aprofitament prenent com a paràmetre per fixar el valor del sòl el valor cadastral de les parcel·les circumdants a l'ocupació que siguin de titularitat privada, i per fixar el valor de les construccions sobre el sòl ocupat el valor de referència de les ordres IET/2659/2015 i IET/2660/2015.
 - Que és ajustat a dret establir el tipus de gravamen de l'1,5% per a aprofitament especial lleuger o de baixa intensitat i el 3,5% per als supòsits d'aprofitament especial de gran intensitat.
9. [Sentència 478/2025](#), de 24 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència referent a la **competència de la jurisdicció contenciosa administrativa en supòsits d'assetjament laboral**, encara que la persona assetjada sigui personal laboral.

La Secció 4 de la Sala Tercera del TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la Junta d'Andalusia contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, i confirma, alhora, el rebuig de l'excepció de falta de jurisdicció plantejada, declarant la competència de la jurisdicció contenciosa administrativa en aquest cas.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La representació processal de la Sra. Emma va interposar recurs contenciós administratiu, per via de tràmit abreujat, davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 de Còrdova contra la resolució del 19 de juliol de 2019 de la Delegació Territorial d'Educació i Esport de la Conselleria d'Igualtat, Serveis Socials i Conciliació de la Junta d'Andalusia.

Aquesta resolució, després de referir-se a l'informe de conclusió de 26 de juny de 2019 del Comitè d'investigació interna per a l'àmbit d'assetjament en

l'Administració de la Junta d'Andalusia, va assenyalar que «s'informa de l'existència i realització de conductes reiterades que presenten indicis d'assetjament i que podien ser compatibles amb atemptats a la dignitat i a la salut dels denunciants, amb l'agreujant d'haver-se realitzat a persones declarades especialment sensibles a determinats treballs i esforços físics, segons l'informe mèdic laboral aportat» i proposa una sèrie de mesures.

El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 de Còrdova va estimar el recurs interposat, declarant la nul·litat de la resolució recorreguda.

- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Junta d'Andalusia va interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que va ser desestimat íntegrament per sentència de 8 de juny de 2022.
- Contra aquesta sentència del TSJ d'Andalusia, la representació processal de la Junta d'Andalusia va interposar recurs de cassació davant del Tribunal Suprem.
- La Sala d'Admissió de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria de 26 d'octubre de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar la jurisdicció competent, laboral o contenciosa administrativa, per conèixer de les resolucions dictades per a la prevenció i actuació dels casos d'assetjament laboral, quan l'agent actuant es tracta de funcionari, encara que el presumpte subjecte passiu es tracti de personal laboral.
 - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació els articles 1.1, 2.a) i 3.a) de la Llei reguladora de la jurisdicció social.

El TS conclou, en sentència de 24 d'abril de 2025:

- Que és competent la jurisdicció contenciosa administrativa per resoldre els recursos interposats contra resolucions en matèria d'assetjament quan l'agent sigui un funcionari públic, encara que el presumpte subjecte passiu sigui personal laboral.

- Així mateix, declara la competència de la jurisdicció contenciosa administrativa quan l'objecte sigui investigar o depurar la responsabilitat disciplinària de la conducta comesa per personal funcionari. Mentre que serà competència la jurisdicció social quan s'impugnin resolucions que estableixin mesures de prevenció d'assetjament laboral que no siguin disposicions generals o actuacions de les administracions públiques que infringeixin aquestes mesures preventives, o quan s'exigeixi responsabilitat derivada dels danys soferts com a conseqüència d'aquestes mesures.

10. [Sentència 513/2025](#), de 5 de maig, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, de 5 de maig de 2025. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **consolidació del grau personal dels funcionaris interins**.

La Secció 4a de la Sala Tercera del TS va desestimar el recurs de cassació interposat per la representació processal de la Comunitat Autònoma de Cantàbria contra la sentència dictada el 21 de març de 2022 pel Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria que, al seu torn, va confirmar en recurs d'apel·lació la sentència de 22 d'octubre de 2021 del Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de Santander, que va reconèixer a la recurrent, funcionària interina de la Comunitat Autònoma de Cantàbria, el grau personal consolidat de nivell 16.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La representació processal de la funcionària interina, Sra. Elsa, va interposar recurs contenciós administratiu, seguit pels tràmits del procediment abreujat, davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Santander, contra la resolució de la directora general de la Funció Pública del Govern de Cantàbria, de 24 de març de 2021, que, al seu torn, va desestimar el recurs de reposició contra la resolució de 30 de desembre de 2020 de la consellera de Presidència, Interior, Justícia i Acció Exterior de la Comunitat Autònoma de Cantàbria, per la qual es va desestimar la sol·licitud de la recurrent del reconeixement del grau personal consolidat de nivell 16.
- Aquest recurs va ser estimat per sentència de 22 d'octubre de 2021 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Santander.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Comunitat Autònoma de Cantàbria va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, que va ser desestimat per sentència de 21 de març de 2022.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra la sentència dictada pel TSJ de Cantàbria, els serveis jurídics de la Comunitat Autònoma de Cantàbria van interposar recurs de cassació davant la Sala Tercera del Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant Interlocutòria de data 15 de novembre de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació.
 - Declarar la qüestió presentada d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Considerar que la qüestió que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si el dret al reconeixement del grau personal basant-se en l'article 70.2 del Reglament general d'ingrés del personal al servei de l'Administració general de l'Estat i de provisió de llocs de treball i promoció professional dels funcionaris civils de l'Administració general de l'Estat, aprovat pel Reial decret 364/1995, de 10 de març, com determina, entre d'altres, la sentència del Tribunal Suprem de 7 de novembre de 2018, és extensible o no als funcionaris interins que no hagin adquirit la condició de funcionaris de carrera.

I si la vigència de l'acció per demanar el reconeixement del grau personal consolidat, exercida per funcionaris interins d'un determinat cos, està condicionada al manteniment de la relació professional en el mateix cos, o a l'adquisició d'un nou nomenament interí en el dit cos, o si és possible demanar-lo en el cas de ser un funcionari interí en un cos diferent, així com si els articles 21.1.d) de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública i 70.4 del Reial decret 364/1995, de 10 de març, són aplicables als funcionaris interins.

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 21 de la Llei 30/1984 de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública i article 70 del RD 364/1995, de 10 de març.

La sentència conclou:

- Que els funcionaris interins tenen dret al reconeixement del grau personal consolidat mentre mantenen aquesta condició.
- Que en cas d'abús de l'ocupació temporal li serà d'aplicació l'article 21.1.d) de la Llei 30/1984 de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública i

l'article 70 del Reial decret 364/1995, de 10 de març, ja que una vegada constatada aquesta situació d'abús d'ocupació temporal el funcionari interí pot sol·licitar el reconeixement del grau personal en la forquilla de nivells del grup corresponent del cos o escala en què va ser nomenat.

- Ara bé, en cas de cessament, no es pot condicionar l'exercici de l'acció de reconeixement del grau personal consolidat a un nou nomenament en el mateix cos, ni és obstacle haver estat nomenat com a funcionari interí en un altre grup, cos o escala, cas en el qual el dret al reconeixement del grau personal consolidat només tindrà efectes en el grup, cos o escala en què presta o va prestar serveis com a funcionari interí inicialment.

11. [Sentència 519/2025](#), de 6 de maig, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb el **tràmit d'informació pública en cas de modificacions substancials de disposicions generals**.

La Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada per l'Audiència Nacional, que anul·la i estima parcialment el recurs contenciós administratiu contra l'Ordre ETD/699/2020, de 24 de juliol, de regulació de crèdit revolvent i per la qual es modifica l'Ordre ECO/697/2004, d'11 de març, sobre la Central d'Informació de Riscos, l'Ordre EHA/1718/2010, d'11 de juny, de regulació i control de la publicitat dels serveis i productes bancaris i l'Ordre EHA/2899/2011, de 28 d'octubre, de transparència i protecció del client del servei bancari, anul·lant els articles primer i segon, que es referien a les dues primeres disposicions modificades.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La representació processal de la mercantil EQUIFAX IBÉRICA S.L. va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional contra l'Ordre ETD/699/2020, de 24 de juliol, de regulació de crèdit revolvent i per la qual es va modificar l'Ordre ECO/697/2004, d'11 de març, de la Central d'Informació de Riscos, l'Ordre EHA/1718/2010, d'11 de juny, de regulació i control de la publicitat dels serveis bancaris i l'Ordre EHA/2899/2011, de 28 d'octubre, de transparència i protecció de clients de serveis bancaris.
- Aquest recurs contenciós administratiu va ser desestimat per sentència d'11 de novembre de 2021.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, la representació processal de la mercantil EQUIFAX IBÈRICA S.L. va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Sala d'Admissió del TS, per interlocutòria de 18 de maig de 2022 va determinar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que revesteix interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a reafirmar, reforçar, complementar i, si s'escau, matisar o corregir la jurisprudència de la Sala Tercera sobre la necessitat de reiteració del tràmit d'audiència pública o informació pública a fi de determinar si, reconeguda per la Sala d'instància que la modificació de l'Ordre litigiosa després del tràmit d'audiència pública de les ordres ECO/697/2004 i EHA/1718/2010, tenia un caràcter rellevant en l'estructura i substància normativa de l'Ordre objecte d'aquest litigi, pot justificar-se la manca de la reiteració del tràmit d'informació pública en què les modificacions de les Ordres ECO/697/2004 i EHA /1718/2004 es van produir com a conseqüència de les observacions abocades en el tràmit previ d'informació pública i en què la recurrent va disposar d'un tràmit d'audiència davant el Consell d'Estat en el qual va poder al·legar el que va tenir per convenient per als seus drets i interessos.
 - Fixar que les normes jurídiques que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació són l'article 105.1.a) de la Constitució Espanyola en relació amb l'article 133 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques i article 26 de la Llei 50/1997, de 27 de novembre, del Govern.

La sentència conclou:

- Que, pel que fa al tràmit previ d'informació pública, aquest s'ha de reiterar quan es produeixen modificacions substancials en un projecte normatiu després d'un primer tràmit d'audiència pública, encara que aquestes modificacions obeeixin a les manifestacions abocades en aquesta primera fase.
- Que l'omissió del tràmit previ d'informació pública no es pot entendre esmenat per l'existència d'un tràmit d'audiència pública davant el Consell d'Estat, llevat que quedi acreditat de manera indubitada que les observacions al·legades han estat traslladades al titular de la potestat reglamentària.

- Que, atenent que les modificacions de diverses ordres afecten només i parcialment algunes d'elles, no es pot considerar que es donin els supòsits de nul·litat de ple dret, per la qual cosa es declara l'anul·labilitat dels articles primer i segon de l'Ordre ETD/699/2020, de 24 de juliol, de regulació del crèdit revolvent que modifica l'Ordre ECO/697/2004, d'11 de març, de la Central d'Informació de Riscos i l'Ordre EHA /1718/2010, d'11 de juny, de regulació i control de publicitat en els serveis i productes bancaris, per incompliment del tràmit d'audiència.

12. [Sentència 525/2025](#), de 8 de maig, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, sobre **dret a la participació política**.

La Secció 4a de la Sala Tercera del TS estima el recurs contenciós administratiu interposat per una senadora davant l'acte del Govern de resposta a la sol·licitud d'informació parlamentària formulada per ella, anul·lant aquest acte i reconeixent el dret de la senadora al lliurament per part del Govern, en un termini no superior a 30 dies, de la documentació demanada.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La senadora va sol·licitar al Govern el lliurament de més 4.000 informes emesos per l'Advocacia de l'Estat durant un determinat període referent al Ministeri d'Hisenda i Funció Pública, els seus organismes autònoms i altres subjectes dependents.
- Per acte administratiu del Govern se li va denegar expressament aquesta sol·licitud, al·legant que la sol·licitud era ambigua i requeria més concreció.
- Contra aquesta denegació de sol·licitud, la interessada va interposar recurs contenciós administratiu, que es va substanciar davant la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del TS.
- La Secció 4a de la Sala Tercera, en data 8 de maig de 2025, va estimar íntegrament el recurs contenciós administratiu, va anul·lar l'acte recorregut i va ordenar el Govern a lliurar la documentació a la sol·licitant, en un termini no superior a 30 dies.

La sentència entén:

- Que la sol·licitud no era ambigua ja que es detallaven els informes sol·licitats, fixant els òrgans als quals es referia, així com el període de temps en què van ser emesos; i, per tant, no calia més concreció.

- Legitimació passiva i competència del Tribunal Suprem per a l'enjudiciament de la desestimació de les peticions parlamentàries.
- En els requeriments d'informació en possessió de les autoritats integrades en l'Administració general de l'Estat és el Govern de la Nació qui està obligat a assegurar que aquest requeriment sigui atès i, si s'escau, satisfet.
- El dret a la informació pública està comprès en el dret fonamental dels parlamentaris i l'acció del Govern és el nucli de la seva funció representativa.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

13. [Sentència 47/2025](#), de 4 de març, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Castella - La Manxa**. Recurs d'apel·lació contra la **prohibició verbal d'una alcaldessa a un grup de l'oposició de gravar les sessions dels plens municipals amb videocàmera**.

La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Castella - La Manxa estima el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 d'Albacete i anul·la la decisió verbal de l'alcaldesa de la Jorquera (Albacete) de prohibir a un grup de l'oposició gravar les sessions dels plens municipals amb videocàmera.

Els antecedents del plet són els següents:

- Les Sres. Serafina i Eufrasia, regidores i membres del grup municipal socialista de l'Ajuntament de la Jorquera (Albacete), van interposar un recurs contenciós administratiu per via de protecció dels drets fonamentals contra la decisió verbal de l'alcaldesa d'aquest municipi de prohibir gravar la sessió d'un ple mitjançant videocàmera, que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 d'Albacete.
- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 d'Albacete va desestimar, per sentència de 2 d'agost de 2024, el recurs contenciós administratiu per via de protecció dels drets fonamentals declarant ajustada a dret la prohibició verbal de l'alcaldesa de la Jorquera de gravar la sessió plenària als membres electes del grup socialista.
- Les interessades van interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de Castella - La Manxa contra aquesta sentència basant-se en la

infracció del dret a la lliure informació (article 20 CE) i del dret de participació (article 23 de la CE). També hi va intervenir la Fiscalia –atès que el procediment contenciós administratiu va ser interposat per via de procediment dels drets fonamentals– sol·licitant la desestimació del recurs d'apel·lació.

- La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Castella - La Manxa, en sentència de 4 de març de 2025, va estimar el recurs d'apel·lació, anul·lant la sentència d'instància i la decisió de l'alcalde de l'Ajuntament de la Jorquera (Albacete) de prohibir verbalment i durant la celebració d'una sessió plenària als membres del grup municipal socialista gravar aquesta sessió mitjançant el sistema de videocàmera, basant-se en els arguments següents:
 - Que ha quedat provat d'acord amb el certificat del secretari de l'Ajuntament que no es va tractar d'una simple recomanació, sinó d'una prohibició, encara que no s'utilitzés literalment aquesta paraula.
 - Que, d'acord amb la legislació bàsica, les sessions dels plens municipals són públiques i les seves restriccions tenen caràcter excepcional.
 - Que el Tribunal Suprem ja s'ha pronunciat favorablement sobre el fet de poder gravar les sessions plenàries en diverses sentències, per la qual cosa es remet a aquesta doctrina, existint una doctrina consolidada en relació amb la publicitat de les sessions dels plens municipals i la possibilitat de gravar-les, entre d'altres, les STS de 24 de juny de 2015, d'11 de maig de 2007, de 20 de setembre de 2019 i de 20 de novembre de 2018.
 - Desestima les alegacions del Ministeri Fiscal conforme el Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril del 2016, de protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes, ja que s'imposaria a la doctrina favorable del TS sobre la possibilitat de poder gravar les sessions dels plens municipals. En aquest sentit, afirma que el dret a gravar les sessions municipals deriva de la publicitat dels plens municipals, reconeguda en la legislació bàsica del règim local, que és d'aplicació preferent i desplaça la normativa sobre protecció de dades.

En aquest apartat la sentència afegeix que, a més, el règim local i en especial l'organització i el funcionament dels òrgans democràtics dels països membres no són matèria que estigui regulada en el dret de la UE.

Així l'article 4 de la TUE disposa que «la Unió respectarà la igualtat dels estats membres davant els tractats, així com la seva identitat nacional, inherent a les estructures fonamentals polítiques i constitucionals d'aquests,

Àrea de Presidència
Secretaria General

també pel que fa a l'autonomia local i regional», de manera que l'organització i funcionament dels òrgans de representació política no recau sota la regulació del dret europeu, per la qual cosa desestima les al·legacions del Ministeri Fiscal.

- La sentència afirma que la decisió verbal de l'alcalde de l'esmentat municipi ha infringit, d'una banda, el dret fonamental a la lliure informació i, per tant, considera infringit l'article 20.1.a) i 20.2 de la CE i, d'altra banda, el dret fonamental a la participació política consagrat a l'article 23.2 de la Carta Magna.

Per tot això, la sentència declara el següent:

- Estimar integralment el recurs d'apel·lació.
- Revocar la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 d'Albacete, objecte del recurs d'apel·lació.
- Declarar la nul·litat de la decisió verbal de l'alcalde de l'Ajuntament de la Jorquera, de 22 de març de 2024, de prohibir la gravació de la sessió plenària.
- Imposar les costes processals a l'Ajuntament de la Jorquera amb el límit de 2.000 euros.

Aquesta sentència no és ferma i s'hi pot interposar, en temps i forma, recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.